

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Κ'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 12 του Σεπτεμβρίου 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 113

ΞΥΠΝΑ ΡΩΜΗ

ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΤΟ ΡΟΥΣΦΕΤΙ *

Τὸν καιρὸ πού διώξαμε τὸν Ὄθωνα ἦτανε κάτι Βασιλόπουλα, πού θέλανε ν' ἀρθοῦνε νὰ βασιλεύουν σ' ἐμᾶς, μὰ οἱ πολιτικοὶ μας, σὰν εἶδανε πῶς εἶχαν τὴν ἡλικία τους καὶ ἦσαν καὶ μὲ τὰ μέτρα τους, καταλάθκανε πῶς δὲ μπορούσαν νὰ τὰ βγάλουνε πέρα μὲ κείνους, καὶ κἀνάνε τὸ πᾶν ἀνω κάτω νὰ μὴν ἔρθῃ κανέν' ἀπὸ αὐτοῦ.

Σὰν ἀκούσανε τὸ ὄνομα τοῦ Γιώργου, καὶ μάθανε πῶς εἶναι παιδί ἀνήλικο, οὐλοὶ τους τὸ χερήκανε, γιατί θὰ κερδίζανε τί σκοπὸ τους, ὡς καθὼς καὶ τὸν κερδίσανε.

Ὁ Γιώργος, σὰν παιδί ἀνήλικο καὶ ἀμαθὸ πού ἦτανε, δὲν κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὲ τί διαβόλους εἶχε νὰ κἀνῃ, καὶ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του, καὶ νάρθῃ μὲ κανένα Σύνταγμα, πού νὰ ταίριαζέῃ στὸν τόπο, παρὰ μὰ ἦρθε μοναχὸς του, καὶ ἄρῃσε νὰ τοῦ κἀνουνε κείνοι τὸ Σύνταγμα.

Ξεπίτηδες τοῦ τὸ κἀνανε μὲ δύο ποδάκια μοναχὰ, μὲ τὸ Βασιλεῖα καὶ μὲ μιὰ Βουλὴ, ξέφραγο πρᾶμμα, γιὰ νὰ μπαίνουν καὶ νὰ βγαίνουν ὅπως θέλουνε.

Καὶ πάλι, γιὰ νὰ κἀνουν τὰ τέλη τους χωρὶς πολλὴ σκοτούρα, μηχανευθήκανε δύο πρᾶμματα :

Εἶπανε πρῶτα, πῶς ὁ Βασιλεῖας δὲν πρέπει νάχη γνώμη σὲ τίποτε δική του, γιατί ποὺς ἀνθρώπος μπορούσε νὰ χωνέψῃ τὰ κακὰ τους θελήματα, μῆτε θέλησῃ, γιὰ νὰ γίνετῃ πάντα ἡ δική τους.

Ὁ Βασιλεῖας νὰ γίνῃ βούλα καὶ νὰ τὴν ἔχῃ κάθε Ὑπουργὸς στὴ τσέπη του, νὰ τὴν πατάῃ σ' ὅ,τι θέλει νὰ γίνετῃ, καὶ νὰ γίνετῃ.

Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσουνε, μὰς κοροϊδέσανε, πῶς νὰ κἀνῃ ὁ Βασιλεῖας ὅ,τι θέλει, εἶναι τυραννία, μὰ νὰ κἀνῃ ὁ Ὑπουργὸς ὅ,τι θέλει, δὲν εἶναι τυραννία, εἶναι λευτεριά.

Λευτεριά ἀκούσαμε καὶ τ' ὄνομα μὰς πλόνεψε. Δὲν μὰς ἦρθε στὸ νοῦ κείνο πού λένε κάτι γέροντες κοσμογυρισμένοι, πῶς λευτεριά θὰ εἶπῃ νὰ γίνετῃ κείνο πού θέλει ὁ νόμος, καὶ ὅχι κείνο πού θέλει ὁ ἄνας καὶ ὁ ἄλλος, γιατί ὁ Νόμος εἶναι τοῦ Θεοῦ, καὶ μῆτε κοιλὴ καὶ μῆτε τσέπη ἔχει ὁ Νόμος. Μὰ καὶ ὁ δεῖνας καὶ ὁ ταῖδες, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι, σὰν ἀνθρώποι πού εἶναι, ἔχουν κειλιά καὶ ἀνάγκη ἀπὸ τσέπη, γιατί ἡ τσέπη χορταίνει τὴν κειλιά.

Γιὰ τούτη τὴν αἰτία τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ γίνετῃ ὅ,τι θέλει ὁ Νόμος, καὶ ἂν δὲ γίνετῃ ὅ,τι θέλει ὁ Νόμος, παρὰ ὅ,τι θέλουν οἱ ἀνθρώποι, πάντα τυραννία εἶναι.

Καὶ γιατί τάχατες νὰ ἦναι τυραννία, ὅταν κἀνῃ ὁ Βασιλεῖας τὸ κέφι του, καὶ νὰ μὴν εἶναι ὅταν κἀνῃ ὁ Ὑπουργὸς τὸ δικό του ;

Τὸ σωστὸ εἶναι μῆτε ὁ Βασιλεῖας νὰ κἀνῃ τὸ κέφι του, μῆτε ὁ Ὑπουργὸς τὸ δικό του, παρὰ καθένας νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει ὁ Νόμος, καὶ ἔτσι πρέπει νὰ τὸ κἀνουμε, ἂν θελοῦμε τὸ σωστὸ.

Μὰ ἔτσι δὲν εἶναι τώρα, γιατί δὲν κἀνει ὁ Βασιλεῖας τὸ κέφι του, μὰ τὸ κἀνει ὁ Ὑπουργὸς καὶ μὰς κανένα διάφορο δὲν ἔχουμε παῖς ἀπὸ τοὺς δύο κἀνει τὸ κέφι του, ὁ Βασιλεῖας ἢ ὁ Ὑπουργὸς, γιατί ἔτσι ἐμεῖς, τὸ ἴδιο, πάντα ἀδικημένοι καὶ τυραννισμένοι βρισκόμαστε.

Μὰ καὶ μὲ τοῦτο δὲ γινότανε ἡ δουλειὰ τῶν πολιτικῶν, καὶ ὁ Βασιλεῖας δύο καὶ τρεῖς φορές τοὺς χάλασε τὰ σχέδια, γιατί, σὰν εἶδε πῶς βουλευτάδες καὶ ὕπουργοι γινῆκανε τὸ ἕνα τους γιὰ τὰ τέλη τους, ἀλλάξε μοναχὸς του τὸ Ὑπουργεῖο, καὶ ἔφερε δύο φορές τὸ μακαρίτη τὸ Βουλγαρῆ, καὶ ἄλλαις δύο φορές τὸ μακαρίτη τὸ Δεληγιώργη.

Τότ' ἐδῶνανε στὸ νοῦ τους πῶς καὶ τοῦτο ἔπρεπε νὰ λείψῃ καὶ οἱ Ὑπουργοὶ νὰ μὴ γίνωνται ἀπὸ τὸ Βασιλεῖα, παρὰ ἀπὸ τὴ Βουλὴ, καὶ στὰ ἐβδομηντα πέντε καταφέρανε τὸ Βασιλεῖα νὰ ὑποσχεθῇ στὴ Βουλὴ, πῶς ἀπὸ τότε καὶ ἔμπρός δὲν θὰ κἀνῃ Ὑπουργοὺς αὐτὸς, παρὰ νὰ τοὺς κἀνῃ ἡ Βουλὴ.

Σὰν κερδίσανε καὶ τοῦτον τὸν πόντο, ἀρπάξανε στὸ χέρι τὸ Βασιλεῖα, καὶ τὸν κἀνανε βούλα.

Ἀπὸ τότε οἱ Ὑπουργοὶ κἀνουν ὅ,τι θέλουνε, καὶ οἱ βουλευτάδες ὅποιοι θέλουν Ὑπουργοὺς...

Ὑπουργοὶ τὴ μιὰ μερὶ καὶ βουλευτάδες τὴν ἄλλη στήσαν τὸ χορὸ καὶ τὸν πᾶνε γαϊτάνι, τρῶνε, πίνουν καὶ ὁ λαὸς πλερώνει.

Στὴ Βουλὴ, πού μαζεύονται, βαροῦν τὰ τούμπανα μὲ κάτι ψευτοδημηγορίας καὶ ψευτοκουθένταις πού λένε, γιὰ νὰ μὴν ἀκούετῃ ἡ βαρυσκόμια τοῦ λαοῦ.

Μ' αὐτὰ τὰ δύο πού εἶπαμε, νὰ κἀνῃ τὴ μιὰ μερὶ ὅ,τι θέλει ὁ Ὑπουργὸς, καὶ τὴν ἄλλη οἱ βουλευτάδες νὰ κἀνουν ὅποιοι θέλουν Ὑπουργοὺς, νὰ τί παιγνίδι δίπορτο παίζεται :

Ὁ βουλευτὴς ἔχει τὴν ἀνάγκη τοῦ ὕπουργοῦ, γιὰ νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει στὴν ἐπαρχία του, γιατί ὁ ὕπουργὸς ἔχει στὸ χέρι βούλα, πού οὐλὰ τὰ κἀν' ἀναθεματῆ.

Ὁ ὕπουργὸς πάλι ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν ἀνάγκη τοῦ βουλευτῆ, γιὰ νὰ ἦναι ὕπουργός, γιατί καὶ ὁ βουλευτὴς ἔχει στὸ χέρι τὸ ψήφο, πού κἀνει τὸν ὕπουργό.

Ὑπουργοὶ καὶ βουλευτάδες κἀνανε ἀλλὰξιά, οἱ ὕπουργοὶ πῆρανε τοὺς ψήφους τῶν βουλευτῶν, καὶ οἱ βουλευτάδες πῆρανε τὴς βούλαις τῶν ὕπουργῶν, καὶ ἔτσι στὴ Βουλὴ μέσα γίνετῃ ὅ,τι θέλουν οἱ ὕπουργοί, γιατί ἔχουνε τοὺς ψήφους τῶν βουλευτῶν, καὶ

ὄξω ἀπὸ τὴ Βουλὴ, στὴς ἐπαρχίαις, καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Ἀθήνα, ὅ,τι θέλουν οἱ βουλευτάδες, γιατί τοῦτοι πάλι ἔχουν τὴς βούλαις τῶν Ὑπουργῶν.

Τούτ' ἡ ἀλλάξιὰ τῶν ὕπουργῶν καὶ τῶν βουλευτῶν εἶναι κείνο πού ἀκούτε νὰ λένε ροῦσφέτι, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἔρχονται οὐλα τὰ κακὰ.

Ὄντας μὰς βαίνουνε τοὺς φόρους, γιὰ νὰ μὰς κολοπιᾶσουν, μὰς λένε, πῶς τάχατες τοὺς πλερώνουμε γιὰ νὰ χουμε τάξι, ἀσφάλεια καὶ δικαιοσύνη, γιὰ νὰ ζοῦμε οὐλοὶ μας ἡσυχ καὶ ἀναπαυμένα καὶ νὰ μὴ πειραζέῃ ὁ ἄνας τὸν ἄλλο.

Τούτα μὰς τὰ λένε γιὰ νὰ μὰς γελάσουν, καὶ ὅποτε, πού τοὺς δώσαμε τοὺς φόρους, κἀνανε δὲ βαίνουνε μῆτε γιὰ τὴν τάξι, μῆτε γιὰ τὴν ἀσφάλεια, μῆτε γιὰ τὴ δικαιοσύνη, παρὰ γιὰ τὰ συμφέροντά τους καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ τους, καὶ ὁ σκοπὸς τους εἶναι ποτὲ νὰ μὴ βασιλέψῃ ἡ τάξι καὶ ἡ δικαιοσύνη, γιατί τότες πῶς θὰ κἀνουν ὅ,τι θέλουν.

Ὁ λύκος στὴν ἀνεμοζάλη χαιρέται.

Κείνους πού βαίνουν τάχατες γιὰ νὰ ζοῦμε ἡσυχ καὶ ἀναπαυμένα, τοὺς μεταχειρίζονται γιὰ τὴν ἀταξία καὶ γιὰ τὴν ἀδικία. Τοὺς βαίνουν γιὰ νὰ βοηθῶνε τοὺς δικούς τους καὶ νὰ κατατρέχουνε καὶ ν' ἀδικῶνε τοὺς ἄλλουνοὺς, πού δὲν εἶναι δικοὶ τους.

Τούτο τὸ κἀνουν καὶ γιὰ νὰ μὰς διακείρουν, γιατί μὲ τὴ διαίρεσί μας αὐτοὶ βασιλεύουν εὐκολώτερα, παρὰ ὅταν εἶμαστε μονιασμένοι. Ὅπως μὰς καταντήσανε, κανένας ἀπὸ μὰς νὰ μὴν εἶπῃ, πῶς ὀρίζει τίποτα, μῆτε τὸ σπῆτί του, μῆτε τὸ χωράφι του, μῆτε τὸ ἀμπέλι του, μῆτε τὸ δέντρο του, μῆτε τὸ ζῶ του, μῆτε τὸ παιδί του, μῆτε τὴ ζωὴ του τὴν ἴδιαν.

Γιατί, ἂν τοῦ τύχῃ κανένα ἀδικο, πουθενὰ δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ ὑπεράσπισι καὶ δικαιοσύνη. Κείνοι, πού θὰ πᾶν νὰ τοὺς εἶπῃ τὸ παράπονό του, τοῦ γυρίζουνε τὴς πλάταις καὶ τοῦ κλειοῦνε καὶ τὴν πόρτα, γιατί δὲν εἶναι γιὰ νὰ δίνουν τὸ δίκιο στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο, παρὰ νὰ κἀνουν τὸ χατῆρι τῶν βουλευτῶν.

Μὰς λένε ἀκόμα, πῶς τοὺς φόρους τοὺς πλερώνουμε γιὰ τὴν πατρίδα, γιατί ξέρουνε πῶς οὐλοὶ μας τὴν ἀγαποῦμε, μὰ καὶ σὲ τοῦτο ἀκόμα μὰς γελάνε.

Αὐτοὶ ὄχι μόνον τίποτα δὲν κἀνουνε γιὰ τὴν πατρίδα, ἀλλὰ καὶ κείνα ποῦειγε τῆς τὰ πῆρανε.

Σὰ διώξαμε τοὺς Τούρκους, ὁ συχωρεμένος ὁ Κυβερνήτης στάθῃ ἀξίος καὶ οὐλα τὰ κτήματα τῶν τουρκῶν τὰ πῆρε καὶ τὰ κανε ἐθνικὰ, καὶ ἔσο' ἦτανε δίκαιο νὰ γίνῃ, γιατί καὶ οἱ Τούρκοι ἀδικο μὰς τὰ εἶχανε παρμένα τὸν καιρὸ πού κυριέψανε τὸν τόπο μας.

Οὐλα τὰ κτήματα λοιπὸν ἦσαν ἐθνικὰ, καὶ τὴν σήμερον τίποτα δὲν τοῦμεινε, γιατί τὰ φαγε ὁ ἄνας καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς μεγαλοσιάνους, πού πρῶτα κανείς τους δὲν εἶχε οὔτε παρά, οὔτε τόπο τὰ θαφτῆ, καὶ σήμερα ἔχουν χωραὶς καὶ χωριά, καὶ τσιφλίκια καὶ πα-

* Ἡ ἀρχὴ του στὸ 112 φύλλο τοῦ «Νουμάς».

